

Lap:

Megelelnt:

A Lánchíd előtt

Itt állok a Lánchíd előtt, amely tökéletes épségében, szépségében emelkedik Pest és Buda közt, a Duna víze fölött.

Oh, de sokáig kerültem, felszabadulásunk után, hogy szembe kerüljek az összegyilkolt Lánchíd roncsaival. Hosszú hónapok múlva, mikor pedig már fényképen is, művész rajzán is láthattam a tönkretett két Dunapartot, elkerülhetetlen dolgom akadván a Vigadó körül, bizony elpityeredtem a szitává lőtt Vár meg a Dunába letérdepelt Lánchíd láttára.

Akkor, 45-ben, igen nagy optimistának minősítették, aki azt merte remélni, hogy tíz esztendőn belül meggyógyítják a Lánchídat.

És itt van tessék, hamarabb mint fele idő alatt feltámadt a világ legszebb hídja, ez a kőből való költemény és megnyitódik ünnepélyesen, születésének százegyedik évfordulóján.

A Lánchídat t. i. 1848-ban készültek felavatni, de a szabadságharc kitörése elodázta ezt az ünnepnapot. Haynau, a hóhér nyitotta meg azután, 49-ben a magyar főváros legelső, gyönyörű hídját.

Örökre regényes szépség marad magyarok szemében a Lánchíd; elválaszthatatlan a negyvennyolc emlékezetétől.

Eszembe jutott most, a híd előtt mélásván, a Lánchíd teremtésének egy mosolygó picike mozzanata. Mikor Széchenyi a megyegyűlésen a Lánchíd tervét előadta, azzal végezte az ovációt, abból fognak azt mondja a híd költségei szép lassan megtérülni, hogy egy garast, azaz két krajcárt kell majd fizetni mindenkinek, aki átmegy a hídon.

Felharsan erre egy vén megyei követ:

— Nem fizetünk!

Széchenyi István udvariasan megbiccentette a fejét:

— Elkerülheti ön a fizetést, tisztelt uram: *aki a híd előtt megy át a Dunán, annak semmit se kell fizetni.*

Lett erre nagy nevetés, de azért csak hosszú harc után fizettek a nemes urak is, lefizette azt a két krajcárt mindenki 1918. őszéig, mikor is, tudjuk, a kitört forradalom legelső napjaiban eltörölték a hídpénzt.

Szép Ernő